

—10 eller paa Mandtalslisten for November forrige Aar, og at deres Bopæl ikke kendes. Hvorvidt disse Vælgere have stemt, er; saa vidt jeg kan se, ikke konstateret, og naar det ikke er konstateret, er; efter hvad der er mig meddelt, Grunden den; at man fra Udvalgets Side ikke har ladet iværksætte retslig Undersøgelse om dette Spørgsmaal. Naar jeg tillægger denne Klage særlig Betydning, ligger det i; at der her i København almindelig har hersket den Antagelse, at der af de Partier, der støttede den Kandidat, der fik flest Stemmer ved dette Valg, ret almindeligt er blevet benyttet den Trafik: at henflytte Vælgere fra de Kredse i Forstæderne, hvor de have Overflod af dem, særlig socialdemokratiske Vælgere, til Kredse inde i Byen, hvor der ikke er en saa stor Mængde af dem, og at denne Henflytning er sket paa saadanne Maader, at man har ladet vedkommende Vælgere tage Logis for et kort Tidsrum, faa Dage, et eller andet Sted, f. Eks. paa Sct. Peders Gæstehjem eller i privat Logis. Noget saadant er en almindelig Antagelse, og naar det har vist sig, at der er 40 Vælgere, om hvilke denne Klage foreligger, som Udvalget erkender for rigtig, at de ikke findes hverken i Valglisterne for 1909—10 eller paa Mandtalslisten, og at deres Bopæl ikke kendes, saa er der nogen Mulighed og maaske nogen Sandsynlighed for, at disse 40 Vælgere kunde være Vælgere, der ere blevne det paa denne Maade. Hvorvidt denne Maade kan siges at være lovlig, skal jeg ikke udtale mig om. Der er Ting, der anses for juridisk lovlige, som ikke vilde være det efter almindelige borgerlige Retsbegreber, og som efter de Retsbegreber, jeg slutter mig til, ikke vilde være lovlige, og deriblandt er dette Forhold. I alt Fald finder jeg, at det ikke vilde være i Overensstemmelse med Lovens Aand, hvis der var skabt Majoritet i Kredsen paa denne Maade.

Da det i det hele er godtgjort ved de Resultater, Udvalget er kommet til, at Valglisterne i denne Kreds have været førte med stor Uorden — der er nævnt en Række Eksempler derpaa, jeg ikke her skal gentage —, og da særlig denne Klage er kommen frem, forekommer det mig, at der under de Undersøgelser, som ere foretagne over dette Valg, burde være dokumenteret ikke alene det, som er dokumenteret, men ogsaa, om disse 40 Vælgere have stemt. Thi hvis disse 40 Vælgere, paa hvis Berettigelse som Vælgere den Mistanke

kan hvile, som jeg her har nævnt, have stemt, er der stærk Mulighed, ja, ikke ringe Sandsynlighed for, at de 40 Vælgere have tilvejebragt et andet Valgresultat, end de ægte hjemmehørende; i Kredsen boddende Vælgere alene vilde have kunnet tilvejebringe. Jeg tror derfor, det er et ret væsentlig Klagepunkt, og at der bør foretages Undersøgelser af det, inden Godkendelse af Valget finder Sted.

Det andet Klagepunkt angaar Fristerne. Nu har den ærede Ordfører nylig sagt, og det samme udtaler Udvalget i sin Betænkning, at de Frister, som ere givne, ere ikke egentlige Frister. Det er da ikke saa let at vide, hvad det er. Der er vel ikke noget Begreb, som hedder uegentlige Frister. Enten er det Frister; eller det er ikke Frister, og jeg maa være enig med det ærede Medlem her i Tinget, som var Ordfører for den Afdeling, som i Sommer havde med dette Valg at gøre — det er det samme ærede Medlem, som nu er Konseilspræsident —, i, at Tilkendegivelsen om disse tre Frister er en Forlængelse af Valgtiden, et Tidsrum, der gives Vælgerne — et Tidsrum, som for øvrigt angives lidt forskelligt, fra et Kvarter til lidt mere —, og som efter Lovens ikke skal gives dem. Efter Lovens skal Valgbestyrelsens Formand, naar han har samlet Stemmelisterne, rette en Henvendelse til de tilstedeværende, som gaar ud paa, at de Vælgere, som nu ere til Stede, maa komme og stemme, og naar de, som nu ere til Stede, have gjort det, er det forbi. Men her har faktisk Valgbestyrelsens Formand givet et Spillerum. Han gaar ud paa Skolens Legeplads og meddeler, at nu slutte vi: Jeg giver det første Varsel her — og saa kom han igen og gav det andet Varsel og det tredje. Han har da faktisk givet dette Spillerum. Jeg kan da ikke se, at der er nogen Berettigelse til at sige, at det ikke er nogen egentlig Frist, der er givet.

Jeg vil her indskyde, at med disse Frister har man tidligere været overmaade striks. Man har betragtet dem som en afgjort Kassationsgrund. Jeg mindes fra Samlingen 1895—96, hvordan det samme ærede Medlem, om hvis Godkendelse der nu er Tale, stod som Ordfører, den Gang der var Tale om Skanderborgvalget, hvor Borgmesteren ogsaa havde givet en Frist af en halv Times Tid, og hvordan han i meget stærke Udtryk erklærede det for en Ulovlighed, som umuliggjorde Valgets Godkendelse. Senere har en Gang Ordføreren for vedkommende Afdeling, den nuværende højtærede Konseilspræsident, frem-